

и си скръстиха ръцѣтъ на гърдитѣ. Турцитѣ, като ми отдадоха селямъ, сжщо си скръстиха ръцѣтъ и покорно си наведоха очитѣ на долу. Прѣдсѣдателя на съвѣта ме привѣтствува съ „добръ дошелъ“. Той бѣше човекъ на 50—55 год. въспѣлничекъ съ кръгло, червено и твърдѣ симпатично лице, правилни черти; очи живи и изразителни. Косата на главата му бѣше къдрава и прошарена.

Азъ сѣднахъ на подадения ми столъ. Щомъ направихъ това, турцитѣ-сѣвѣтници — единъ по единъ ме привѣтстваха, като си прилагаха ръката къмъ сърдцето, поднасяха я къмъ челото, а послѣ пъкъ я туряха на гърдитѣ си.

— Такъвъ е обичая, да привѣтствуватъ, ми каза единъ отъ сѣвѣтниците, когато ме видѣ, че азъ съ недоумѣние гледахъ на тѣхното привѣтствие.

Азъ казахъ за цѣлѣта на моето идване.

— Готово е, всичко е готово, ми казаха българитѣ съ единъ гласъ.

Въ подтвърждение на казаното отъ българитѣ, тѣхнитѣ колеги-турци си прилагаха дѣсенитѣ ръцѣ къмъ сърдцето и наклоняваха главитѣ на долу и въ дѣсно.

— Ний знаяхме, че ще дойде опълчението, но кога — не ни бѣше извѣстно, каза Славейковъ.

Като имъ казахъ, че опълчението иде и скоро ще пристигне въ града, българитѣ се разшаваха.

— Какъ вървятъ у васъ работитѣ? попитахъ азъ Славейкова, когато излѣзохъ отъ стаята, съпровожданъ отъ него.

— Много страхъ патихме, отговори той. Много се радвамъ, че пристигна войската, инъкъ турцитѣ можаха да ни исколятъ. Вий не знаете, какви сж лоши нашитѣ турци, завърши той.

Този Славейковъ сега не приличаше на онзи въ стаята. Той като че порастна изведнѣжъ на цѣла педя. Той си бѣ издигналъ високо главата, а очитѣ му пламтяха.

Отъ конака азъ се опяхъ къмъ дефилето да срѣщна дружината и пжтьомъ минахъ прѣзъ чаршията. Както тѣзи послѣдната, тѣй сжщо и улицитѣ се отличаваха съ извънредна чистота. По нѣкои отъ улицитѣ протичаше, както и въ Казанлъкъ, чиста бистра вода, която до нейдѣ освѣжаваше въздуха. Чаршията бѣше покрита съ джамове. Прѣдъ повечето отъ дюкянитѣ имаше голѣми клончести асми, които даваха на чар-